

Sygn. akt IV KK 235/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2015 r.,
sprawy **T. W.**
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 stycznia 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.
z dnia 12 lutego 2014 r.,

postanowił

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. B. S. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie skazanego T. W.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 roku, uznał T. W. za winnego występku z art. 178 a § 4 k.k. i za to na mocy tego przepisy wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art.

42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec skazanego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy uznał T. W., winnym tego, że w dniu 3 stycznia 2013 roku w S. po wdarciu się do domu M. T., grożąc jej natychmiastowym użyciem przemocy, to jest pozbawieniem życia, szarpiąc za ubranie usiłował zmusić ją do wydania mu pieniędzy, a przeszukując zawartość kredensu i szafki usiłował zabrać w celu przywłaszczenia pieniądze M. T., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z powodu nie odnalezienia pieniędzy oraz oddalenia się pokrzywdzonej to jest popełnienia występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; jako karę łączną orzeczono karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawiania wolności.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją obrońca skazanego T. W. Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że T. W. wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w sytuacji, kiedy ocena dowodów prowadzi do wniosku, że skazany nie dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie II oskarżenia.

Skarżący podniósł również obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, to jest art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. poprzez obdarzenie walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, i jednocześnie odmówieniem nadania tego przymiotu skazanemu z jednoczesnym pominięciem dowodu z jego wyjaśnień.

Obrońca skazanego wniósł w zwykłym środku zaskarżenia o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie skazanego od czynu zarzucanego mu w drugim punkcie aktu oskarżenia, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 roku, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego T. W. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego polegające na obrazie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k. poprzez zakwalifikowanie czynu skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że T. W. dopuścił się czynu zabronionego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

2. z ostrożności procesowej obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego polegające na obrazie art. 283 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że skazany swym zachowaniem wypełnił znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że skazany dopuścił się przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.

3. rażące naruszenie prawa procesowego polegające na obrazie następujących przepisów, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z zeznań świadka [...] oraz samego skazanego wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie, albowiem dokonana ocena z zeznań wskazanych świadków nie uwzględnia całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego,

- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k. poprzez brak poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego skazanemu art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. na art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. ewentualnie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.

Przy tak sformułowanych zarzutach kasacyjnych obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy T. W. jest bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Analizując zarzuty zawarte w skardze trudno nie zauważyć, że jest ona zwrócona przeciwko podstawie faktycznej wyroku Sądu I instancji, co powoduje, że nie spełnia ustawowych wymogów zawartych w art. 519 k.p.k.

Wywody autora kasacji zmierzające do wykazania, że doszło do wadliwej oceny materiału dowodowego, stanowią w istocie rzeczy polemikę z ustaleniami faktycznymi i jednocześnie próbę skłonienia Sądu Najwyższego do rozpoznania niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k.

Kasację obrońcy skazanego należy ocenić, jako niespójną, ponieważ wbrew utrwalonemu w judykaturze Sądu Najwyższego pogładowi, że nie łączy się w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów rażącego naruszenia prawa materialnego z prawem procesowym, obrońca skazanego właśnie to uczynił. Nie można mówić o naruszeniu prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest – zdaniem autora kasacji - wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę.

Skarżący kwestionuje przyjętą w wyroku Sądu I instancji kwalifikację prawną, a nietrafność dokonanej przez Sąd oceny prawnej zachowania oskarżonego wywodzi z błędnej oceny zaprezentowanych dowodów i będących jej następstwem wadliwych ustaleń faktycznych. Tego rodzaju zabieg nie mieści się w ramach podstaw kasacji.

Całkowicie niezasadny jest zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego przez Sąd Okręgowy, tj art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., gdyż sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego w ramach postępowania apelacyjnego, nie poczynił żadnych własnych ustaleń faktycznych w sprawie, ani nie zmienił ustaleń Sądu I instancji. Uzasadnienie Sądu Okręgowego wskazuje na wszechstronne, wręcz drobiazgowo odniesienie się przez Sąd do zarzutów apelacji, w tym również do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. Dokonując kontroli apelacyjnej sąd odwoławczy gruntownie odniósł się do każdej z relacji świadków oraz skazanego. Uzasadnienie Sądu odwoławczego nie pozwala na stwierdzenie, że sąd ten dopatrył się w procedowaniu sądu I instancji błędów, które prowadziłyby do wniosku, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy była dowolna, a nie swobodna.

Podobnie, jako oczywiście bezzasadny należy ocenić zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k. bazujący na przekonaniu skarżącego, że Sąd Okręgowy powinien z urzędu zmienić

kwalifikację prawną czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. na art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. Zarówno ten zarzut (punkt 3 kasacji) jak i zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego z punktu 1 kasacji (w sytuacji gdy Sąd odwoławczy w ogóle nie dokonywał własnej subsumcji prawnej czynu, w pełni akceptując podstawę skazania przyjętą przez Sąd I instancji) jest niczym innym, jak podważeniem prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji.

Z tego względu oba zarzuty z punktu 1 oraz 3 - podpunkt drugi należy ocenić, jako oczywiście bezzasadne.

Nawiązując do zarzutu obrońcy T. W. z punktu 2 kasacji, dotyczącego niezastosowania przez Sąd art. 283 k.k., to tak sformułowany zarzut jest nie tylko oczywiście bezzasadny, ale wręcz niepoprawny. Niezasadnie podniesiono zarzut niezastosowania art. 283. Nie można Sądowi robić zarzutu z niezastosowania przepisu, do którego zastosowania nie był zobligowany, a którego zastosowanie jest fakultatywne. Wypadek mniejszej wagi (art. 283 k.k.) jest uprzywilejowaną postacią czynu o znamionach ustawowych przestępstwa typu podstawowego, charakteryzującą się przewagą elementów łagodzących, których w tej sprawie Sąd nie dostrzegł. Wymierzając skazanemu karę Sąd wziął pod uwagę między innymi wiek i niedołęstwo pokrzywdzonej, i jej negatywne przeżycia związane ze zdarzeniem. Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas gdy znamiona przestępstwa cechuje niewysoka szkodliwość społeczna, zaś jego sprawca nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa aby zastosować w stosunku do niego zwykłą karę przewidzianą za popełnione przestępstwo, podczas gdy Sąd podkreślił, że skazany notorycznie popełnia przestępstwa przeciwko mieniu.

Sam fakt, że czyn skazanego pozostał jedynie usiłowaniem nie usprawiedliwia konieczności zastosowania art. 283 k.k. Zgodnie z art. 14 § 2 k.k. sąd wymierza karę w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa, więc w tej sprawie skazany podlegał karze jak za dokonanie przestępstwa rozboju.

Z powyższych względów należało kasację oddalić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

kc

